

Sygn. akt VI KZ 8/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie radcy prawnego **E. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 29 października 2014 r.

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego

na zarządzenie Prezesa Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt DO [...]

o odmowie przyjęcia kasacji pokrzywdzonego jako niedopuszczalnej z mocy ustawy

p o s t a n o w i ł :

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 września 2014 r. pełnomocnik pokrzywdzonego wniósł zażalenie na zarządzenie Prezesa Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] odmawiające przyjęcia kasacji od prawomocnego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], który orzekał jako sąd odwoławczy, rozpatrując zażalenie na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] o umorzeniu dochodzenia. Skarżący podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego zarządzenia, tj. art. 93 § 1 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. oraz art. 70⁴ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 637 ze zm.; dalej: u.r.p.) w zw. z art. 70¹ tej ustawy. Wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i rozpoznanie złożonej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w sprawach dyscyplinarnych prowadzonych na podstawie ustaw korporacyjnych kasacja przysługuje jedynie od prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego, a nie od postanowienia. Potwierdzeniem tego stanowiska jest regulacja, zawarta w art. 70³ u.r.p., z której wynika, że ustawodawca wyraźnie wyodrębnił dwa rodzaje rozstrzygnięć sądu dyscyplinarnego, jakie mogą zostać wydane w postępowaniu dyscyplinarnym, prowadzonym wobec adwokatów. Zgodnie z dyspozycją powołanego przepisu, mają one formę postanowień lub orzeczeń. Oznacza to, że orzeczenie jest inną od postanowienia formą rozstrzygnięć. Na gruncie unormowania odpowiedzialności dyscyplinarnej w ustawach korporacyjnych pojęcie to posiada bowiem znaczenie swoiste, stanowiąc odpowiednik wydawanych w postępowaniu karnym wyroków. Taka zmiana terminologiczna, w porównaniu do klasyfikacji decyzji procesowych przyjętych na gruncie Kodeksu postępowania karnego, uzasadniona jest tym, że ustawodawca nie mógł określić decyzji rozstrzygających merytorycznie w przedmiocie postępowania dyscyplinarnego mianem „wyroku”, albowiem zgodnie z art. 174 Konstytucji RP, ta forma rozstrzygnięcia została zarezerwowana jedynie dla organów władzy sądowniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2011 r., SDI 6/11, OSNwSD 1011/74/257; por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 lipca 2002 r., III DS 10/02, OSNP 2003/16/392, OSNP-wkł. 2003/5/8; z dnia 11 maja 2005 r., SDI 12/05, LEX nr 568795, z dnia 15 listopada 2012 r., SDI 34/12, OSNwSD 2012, poz. 75).

Na koniec trzeba ponadto również zwrócić uwagę na to, że o ile w art. 70⁴ u.r.p. wskazano, że odwołanie służy od orzeczeń i postanowień kończących postępowanie w sprawie, to art. 62² ust. 1 u.r.p., dopuszcza wniesienie kasacji jedynie od rozstrzygnięć zapadających w formie orzeczeń i to wydawanych jedynie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny. Porównanie tych unormowań wskazuje jednoznacznie, że kasacja nie służy ani od postanowień, ani nawet od orzeczeń okręgowych sądów dyscyplinarnych Okręgowych Izb Radców Prawnych.

Mając na względzie powyższe rozważania, orzeczono jak w postanowieniu.